

Sygn. akt I ACa 206/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki
Sędziowie:	SSA Elżbieta Lipińska SSA Janusz Kaspryszyn (spr.)
Protokolant:	Teresa Wróbel - Płatek

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy J.**

przeciwko **R. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 28 grudnia 2011 r. sygn. akt I C 1180/11

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina J. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany R. P., zapłacił jej kwotę 140.636,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2004 r. oraz koszty postępowania.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 2 maja 2011 r., w sprawie sygn. akt I Nc 30/11, Sąd Okręgowy w Świdnicy uwzględnił żądanie strony powodowej w całości.

Pozwany R. P. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy powództwo oddalił (pkt I) i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego 3.634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten wydał, w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania w trybie przetargu nieograniczonego o udzielenie zamówienia publicznego pomiędzy stroną powodową Gminą J. a pozwanym R. P. doszło do zawarcia szeregu umów. W dniu 1 sierpnia 2001 r. strony zawarły umowę Nr (...) na wykonanie przez pozwanego R. P. zadania inwestycyjnego Modernizacja kotłowni z instalacją centralnego ogrzewania, termoizolacja budynków oraz remont pomieszczeń szkoły podstawowej w J. . Termin zakończenia robót ustalono na dzień 15 lutego 2002 r., a wysokość wynagrodzenia ryczałtowego określono na kwotę netto 1.678.023,78 zł. Na podstawie aneksu strony przedłużyły termin zakończenia robót do dnia 15 kwietnia 2002 r. Pozwany nie przedłożył kosztorysu powykonawczego sporządzonego na podstawie przeprowadzonej inwentaryzacji.

11 lutego 2002 r. strony zawarły umowę Nr (...), w której pozwany R. P. zobowiązał się do wykonania zadania Wymiana instalacji elektrycznej w budynku dydaktycznym, łączniku i sali gimnastycznej z zapleczem w szkole podstawowej w J. , które określone zostało jako robota dodatkowa nieprzekraczająca łącznie 20% zamówienia podstawowego na wykonanie umowy z dnia 1 sierpnia 2001 r. Nr (...) i datę zakończenia robót ustalono na dzień 1 marca 2002 r. W tym samym dniu to jest 11 lutego 2002 r. na podstawie umowy (...) pozwany zobowiązał się do wykonania zadania Wykonanie robót adaptacyjnych w pomieszczeniach mieszkalnych w budynku szkoły podstawowej w J. , które określone zostało jako robota dodatkowa nieprzekraczająca łącznie 20% zamówienia podstawowego na wykonanie umowy z dnia 1 sierpnia 2001 r. Nr (...) i datę zakończenia robót ustalono na dzień 15 kwietnia 2002 r., a wynagrodzenie ustalono na kwotę 12.000,73 zł netto. Pozwany po wykonaniu tych umów nie przedłożył kosztorysu powykonawczego sporządzonego na podstawie przeprowadzonej inwentaryzacji.

25 lutego 2002 r. strony zawarły umowę Nr (...), w której pozwany R. P. zobowiązał się do wykonania zadania Wykonanie zabezpieczeń budynku dydaktycznego SP w J. na wpływ eksploatacji górniczej , określone jako robota dodatkowa nieprzekraczająca łącznie 20% zamówienia podstawowego na wykonanie umowy z dnia 1 sierpnia 2001 r. Nr (...) i datę zakończenia robót ustalono na dzień 15 kwietnia 2002 r., ustalając wynagrodzenie na kwotę 58.219,13 zł netto, oraz umowę NR (...), na wykonanie przez pozwanego zadania Wykonanie zabezpieczeń budynku kotłowni przy SP w J. na wpływ eksploatacji górniczej , określone jako robota dodatkowa nieprzekraczająca łącznie 20% zamówienia podstawowego na wykonanie umowy z dnia 1 sierpnia 2001 roku Nr (...) i datę zakończenia robót ustalono na dzień 15 kwietnia 2002 r., ustalając wynagrodzenie na kwotę 72.160. 35 zł.

19 września 2002 r. strony zawarły umowę nr (...) na wykonanie przez pozwanego zadania Wykonanie wzmocnienia fundamentów pod ścianą klatki schodowej budynku dydaktycznego szkoły podstawowej w J. określone jako robota dodatkowa nieprzekraczająca łącznie 20% zamówienia podstawowego na wykonanie umowy podstawowej z dnia 1 sierpnia 2001 r. nr (...) i termin zakończenia robót został ustalony na dzień 15 października 2002 r. a wynagrodzenie ustalono na kwotę 6.298,38 zł netto.

Pozwany R. P. wystawił na rzecz strony powodowej faktury VAT za wykonane na jej rzecz prace, które zostały przez stronę powodową zatwierdzone do wypłaty, a pozwany pokwitował częściowo odbiór tych kwot. W dniu 19 września 2001 r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 326.448,44 zł, w dniu 8 października 2001 r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 698.147,19 zł z protokołem odbioru wykonanych robót, w dniu 31 grudnia 2001 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 603.345. 73 zł z protokołem odbioru wykonanych robót, w dniu 31 maja 2002 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 62.294,47 zł z protokołem odbioru wykonanych robót, oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 77.211,57 zł z protokołem odbioru wykonanych robót. W dniu 18 listopada 2002 r. pozwany wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.587. 52 zł.

W dniu 28 listopada 2002 r. strony przy udziale swoich przedstawicieli przeprowadziły odbiór zadania Zabezpieczenie budynku dydaktycznego szkoły podstawowej w J. na wpływ eksploatacji górniczej i Zabezpieczenie budynku kotłowni przy szkole podstawowej w J. na wpływ eksploatacji górniczej . W dniu 24 października 2002 r. strony przy udziale swoich przedstawicieli przeprowadziły odbiór zadania Wzmocnienie fundamentów pod ścianą klatki schodowej budynku dydaktycznego szkoły podstawowej w J. .

Wójt Gminy J. zarządzeniem nr (...) z dnia 17 grudnia 2002 r. powołał komisję do przeprowadzenia inwentaryzacji wykonanych robót budowlanych na obiekcie budynku szkoły podstawowej w J.. Przedstawiono wykaz aprobat

technicznych i deklaracji zgodności i innych dokumentów odbiorowych niezbędnych do dostarczenia przez pozwanego robót budowlanych Modernizacja kotłowni wraz z instalacją centralnego ogrzewania, termoizolacja budynków, oraz remont pomieszczeń Szkoły Podstawowej w J. . Strona powodowa sporządziła harmonogram wykonywania prac przez komisję inwentaryzacyjną. Pozwany pozostawił na placu budowy materiały w związku z zadaniem inwestycyjnym Modernizacja kotłowni wraz z instalacją centralnego ogrzewania, termoizolacją budynków, oraz remontem pomieszczeń Szkoły Podstawowej w J. .

Pozwany w dniu 10 kwietnia 2002 r. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę cesji wierzytelności nr (...), na podstawie której przeniósł w całości na rzecz (...) Banku (...) S.A. wierzytelności, jakie przysługiwały mu wobec strony powodowej na łączną kwotę 603.345. 73 zł. Pozwany zawiadomił dnia 28 marca 2002 r. stronę powodową o cesji na rzecz (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w P. wierzytelności, jaka mu przysługiwała w stosunku do strony powodowej z tytułu realizacji umowy Nr (...) z dnia 1 sierpnia 2001 r. Na powyższą wierzytelność składa się należność główna w kwocie 532.147,19 zł.

W dniu 3 kwietnia 2002 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z powodową Gminą J. porozumienie dotyczące należności z tytułu realizacji umowy Nr (...) z dnia 1 sierpnia 2001 r. należnej poprzednio pozwanemu. Kwota należności od strony powodowej dla (...) Banku (...) wyniosła łącznie 454.749,38 zł. Strona powodowa spłaciła całą wierzytelność, która była przedmiotem porozumienia.

Pozwany w dniu 26 stycznia 2009 r. otrzymał od strony powodowej wezwanie do potwierdzenia w terminie 7 dni na kopii wezwania zgodności salda w kwocie 140.636,38 zł figurującego w księgach strony powodowej na dzień 31 grudnia 2008 r. i jednocześnie miał niezwłocznie uregulować te należności.

Mając na uwadze powyższe oraz podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia, Sąd I instancji uznał, iż roszczenie strony powodowej podlegało oddaleniu jako przedawnione. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, iż roszczenie to związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej, skoro dotyczy ono rozliczenia za wykonane przez pozwanego roboty budowlane, i jako takie zgodnie z treścią art. 118 k.c. objęte jest trzyletnim terminem przedawnienia.

Jednocześnie powołując się na treść art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Sąd Okręgowy zważył, że niezasadne jest stanowisko strony powodowej, iż pozwany, podpisując zwrotne poświadczenie odbioru przesyłki zawierającej zestawienie sald sporządzone przez powodową gminę, uznał roszczenie strony powodowej, objęte niniejszym sporem. Sąd I instancji podkreślił przy tym, iż samo przyjęcie przez pozwanego przesyłki zawierającej potwierdzenie zgodności salda, bez wskazania której konkretnie umowy stron ono dotyczy, nie może skutkować przyjęciem, iż uznał on konkretne roszczenia strony powodowej. Sąd Okręgowy wskazał również, iż wolą pozwanego nie było też zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Następnie Sąd I instancji zważył, iż skoro strona powodowa spłaciła wierzytelność pozwanego na rzecz (...) Banku (...) w dniu 27 października 2003 r., to od tego terminu winien liczyć się jej trzyletni termin przedawnienia.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł po myśli art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, skarżąc go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 2 k.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. oraz art. 485 k.p.c., przez uznanie, że nie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia przez uznanie długu wskutek czynności potwierdzenia sald przez pozwanego;
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez ustalenie, że doręczenie skuteczne pozwanemu przez powoda corocznych sald za pośrednictwem Poczty Polskiej i ich niezakwestionowanie przez pozwanego nie stanowi skutecznego uzgodnienia tych sald i nie powoduje przerwania biegu przedawnienia wobec uznania długu.

Wskazując na powyższe, strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty dochodzonej pozwem, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, z uwagi na naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego. Chociaż same konkretne zarzuty podniesione w apelacji okazały się nieuzasadnione, to zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można uznać, by roszczenie było przedawnione. Należy bowiem zauważyć, że Sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego. Ponieważ zarzut przedawnienia jest instytucją prawa materialnego, Sąd II instancji ma na podstawie art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozważenia kwestii przedawnienia - w razie podniesienia zarzutu przedawnienia przez tego, przeciwko komu służy roszczenie (art. 117 § 2 k.c.) - bez względu na zarzuty apelacji. Tak więc Sąd odwoławczy zmuszony był ocenić podniesiony już w sprzecznie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia, niezależnie od zawartej w apelacji konkretnej argumentacji powoda odnośnie do tego zarzutu. Kwestia subiektywnego określenia przez stronę długości terminu przedawnienia w świetle bezwzględniego charakteru przepisów o przedawnieniu roszczeń oraz zakazu określonego w art. 119 k.c. była prawnie indyferentna. Istotna była jedynie okoliczność, iż pozwany zarzut przedawnienia podniósł, a powód zasadność tego zarzutu kwestionował.

Zauważyć bowiem należy, iż osią sporu w niniejszej sprawie jest kwestia oceny przedawnienia dochodzonego przez stronę powodową roszczenia, z uwagi na podniesiony w tym zakresie zarzut pozwanego i stanowisko strony powodowej, która twierdzi, że przedawnienie to nie nastąpiło w związku z dokonaniem przez pozwanego uznaniem jej roszczenia.

Zarzuty skarżącej podniesione w apelacji, dotyczące naruszenia prawa materialnego jak i procesowego, w istocie zmierzają do zakwestionowania zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny jej roszczenia, jako przedawnionego. Z tych też względów uzasadnione jest ich łączne rozpoznanie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd Apelacyjny nie podziela oceny Sądu Okręgowego, który stwierdził, nie czyniąc w tym zakresie głębszych rozważań, iż roszczenie powodowej gminy, na podstawie art. 118 k.c. objęte jest trzyletnim terminem przedawnienia, który ma być wynikiem związku roszczenia z działalnością gospodarczą (skoro dotyczy ono rozliczenia za wykonane przez pozwanego roboty budowlane). Sąd I instancji, formułując powyższą tezę niezasadnie skupił się na tym, iż pozwany wykonywał objęte przedmiotowymi umowami roboty w ramach swojej działalności gospodarczej. Powyższe oznacza jednak tylko tyle, iż do jego ewentualnych roszczeń przeciwko powodowej gminie stosować należy trzyletni termin przedawnienia wskazany w art. 118 k.c. Roszczenie powoda zaś nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Związany z działalnością gospodarczą pozwanego (a nie powoda) jest jedynie stosunek prawny, na kanwie którego powód skonstruował swoje niezwiązane z działalnością gospodarczą roszczenie. Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie nie wskazał żadnej innej (oprócz tej niewłaściwej) podstawy prawnej, która skutkowałaby możliwością przyjęcia trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia powoda wobec pozwanego.

W tej sytuacji należy podkreślić, że roszczenie wywiedzione przez gminę nie powinno być zakwalifikowane jako związane z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Jak się powszechnie podkreśla, działalność gospodarcza prowadzona przez gminę musi odpowiadać kryteriom tego rodzaju aktywności, posiadać jej cechy charakterystyczne, takie jak: fachowość, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym (zob. uzasadnienia uchwał składów siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 40/91, OSNCP 1992, nr 2, poz. 17 oraz z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992, nr 5, poz. 65). Niewątpliwie działalność gminy nie ma jednorodnego charakteru, a cele tej działalności oraz sposoby ich osiągnięcia są bardzo różnorodne.

Roszczenie konstruowane przez skarżącą w niniejszej sprawie wynika z działań statutowych powodowej gminy, określonych w art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w zw. z art. 5 ust. 5 oraz ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r., nr 256, poz. 2572 ze zm.) i nie jest działaniem nastawionym na zysk. Zadania własne gminy obejmują sprawy edukacji publicznej, a ustawa o systemie oświaty wskazuje, że do zadań organu prowadzącego szkołę lub placówkę należy w szczególności zapewnienie warunków działania szkoły lub placówki, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki oraz wykonywanie remontów obiektów szkolnych oraz zadań inwestycyjnych w tym zakresie (zob. wskazane wyżej przepisy).

Sąd Apelacyjny mając na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego (wyrażone w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r.; IV CSK 28/08 , , jak i w wyroku z dnia 6 maja 2011 r.; II CSK 409/10), stoi na stanowisku, iż roszczenie gminy dochodzone w rozpoznawanej sprawie wynikające z realizacji przez nią określonych działań statutowych, nie są związane z działalnością gospodarczą.

Nadto zważyć należy (mając na uwadze okoliczności faktyczne przywołane przez stronę powodową w pozwie na uzasadnienie dochodzonego roszczenia), iż skarżąca swoje żądanie wywodziła z umów zawartych z pozwanym w okresie 2001-2002. Umów, które powiązane były z pierwszą (pierwotną) umową, zawartą przez strony w dniu 1 sierpnia 2001 r. nr (...), na podstawie przeprowadzonego postępowania w trybie przetargu nieograniczonego o udzielenie zamówienia publicznego, którą to umową powodowa gmina zleciła pozwanemu wykonanie zadania inwestycyjnego Modernizacja kotłowni z instalacją centralnego ogrzewania, termoizolacja budynków oraz remont pomieszczeń szkoły podstawowej w J. . Natomiast dalsze umowy objęte sporem (zawarte przez strony po dniu 1 sierpnia 2001 r.) odwoływały się do treści umowy pierwotnej z dnia 1 sierpnia 2001 r., poprzez wskazanie, iż zawierane są w ramach jednego zadania inwestycyjnego i stanowią roboty dodatkowe, których konieczność wykonania pojawiła się w trakcie realizacji zleconej pozwanemu do wykonania inwestycji (§ 10 umowy nr (...) z 1.08.2001 r. w zw. z: § 1 umowy nr (...) z dnia 11.02.2002 r.; § 1 umowy nr (...) z 11.02.2002 r.; § 1 umowy nr (...) z 25.02.2002 r.; § 1 umowy nr (...) z 25.02.2002 r.; § 1 umowy nr (...) z 19.09.2002 r.). Umowy te (o roboty dodatkowe prowadzone w ramach tego samego zadania inwestycyjnego) podpisane przez strony po 1 sierpnia 2001 r. i powiązane z umową nr (...) zawierane były przez strony zgodnie z dyspozycją art. 71 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10.06.1994 r. o zamówieniach publicznych. Powyższy przepis zezwalał bowiem – w sytuacji gdy pojawiła się konieczność wykonania robót dodatkowych nieprzekraczających 20% wartości zamówienia podstawowego, których wykonanie stało się konieczne na skutek sytuacji, których nie można było wcześniej przewidzieć oraz gdy z przyczyn technicznych lub gospodarczych zamówienia dodatkowego nie można oddzielić od zamówienia podstawowego – na udzielenie zamówień publicznych dodatkowych wykonawcy, któremu zlecono wykonanie zamówienia podstawowego. Mając zatem na uwadze dyspozycję powyższego przepisu stwierdzić trzeba, że strony nie mogły aneksować umowy pierwotnej, by objąć nią te dodatkowe roboty, których konieczność wykonania pojawiła się w trakcie realizacji inwestycji, lecz musiały zawierać umowę dotyczącą każdej z tych robót. Powyższa, techniczna kwestia, nie zmienia jednak charakteru prawnego tych dalszych umów, które jako powiązane z umową pierwotną (podstawową) i dotyczące wykonania dalszych robót w ramach jednego zadania inwestycyjnego, muszą też być łącznie z tą podstawową umową o wykonanie inwestycji analizowane, a w rezultacie muszą też podzielić los (ocenę prawną) tej pierwotnej umowy. W niniejszej zatem sprawie umowy nr: (...) z dnia 11.02.2002 r.; (...) z 11.02.2002 r.; (...) z 25.02.2002 r.; (...) z 25.02.2002 r.; (...) z 19.09.2002 r. muszą podzielić charakter prawny umowy podstawowej, tj. umowy z dnia 1 sierpnia 2001 r. nr (...) o wykonanie zadania inwestycyjnego Modernizacja kotłowni z instalacją centralnego ogrzewania, termoizolacja budynków oraz remont pomieszczeń szkoły podstawowej w J. . Mając zaś na uwadze przedmiot umowy z dnia 1 sierpnia 2001 r. nr (...), zakres zleconych nią pozwanemu robót, które miały być wykonane na podstawie stosownej dokumentacji, jak również zastosowane przez strony w jej treści nazewnictwo, które manifestuje przecież ich wolę odnośnie do tego, jaką umowę zamierzały zawrzeć oraz objęcie wykonywanych przez pozwanego robót nadzorem inwestorskim i przekazanie pozwanemu przez stronę powodową placu budowy, stwierdzić należy, iż umowa ta jest umową o roboty budowlane, o której mowa w art. 647 k.c. W świetle powyższego (mając na uwadze regulację

zawartą w art. 65 § 2 k.c.), w ten sposób również zakwalifikowane winny być dalsze umowy zawarte przez strony o wykonanie robót dodatkowych, w ramach tego samego zadania inwestycyjnego.

Niezależnie od powyższego zważyć też należy, iż również w sytuacji gdyby samodzielnie (w oderwaniu od treści umowy podstawowej z dnia 1 sierpnia 2001 r., jednakże przy uwzględnieniu zasad z art. 65 § 2 k.c. odnośnie do każdej z umów indywidualnie) oceniać charakter prawny pozostałych umów zawartych przez strony, a objętych niniejszym sporem, to też uznać je trzeba za umowy o roboty budowlane. W umowach tych strony bowiem wyraźnie wskazują, iż pozwany ma wykonać określone roboty - pod nadzorem inwestora i po przekazaniu mu placu budowy (por. § 3 i 4 umowy nr (...) z 11.02.2002 r.; § 3 umowy nr (...); § 4 i 5 umowy nr (...); § 4 i 5 umowy nr (...); § 4 i 5 umowy nr (...)). Również zakres i przedmiot robót zleconych pozwanemu tymi umowami wskazuje, iż mamy do czynienia z robotami budowlanymi (wymiana instalacji elektrycznej w budynku dydaktycznym, łączniku i sali gimnastycznej z zapleczem w szkole podstawowej w J. – umowa nr (...) z 11.02.2002 r.; wykonanie zabezpieczeń budynku dydaktycznego SP w J. na wpływ eksploatacji górniczej – umowa nr (...) z 25.02.2002 r.; wykonanie zabezpieczeń budynku kotłowni przy SP w J. na wpływ eksploatacji górniczej – umowa nr (...) z 25.02.2002 r.; wykonanie wzmocnienia fundamentów – umowa nr (...) z 19.09.2002 r.).

W świetle tego, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie strona powodowa wywodzi z umów o roboty budowlane zawartych z pozwanym, a roszczenia gminy nie są związane w prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, stwierdzić należy, iż roszczenia te przedawniają się, po myśli art. 118 k.c., z upływem dziesięciu lat.

Mając zaś na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zauważyć trzeba, że pierwsza z zawartych przez strony umów w ramach realizacji jednego zadania inwestycyjnego była zawarta w dniu 1 sierpnia 2001 r., tym samym w dacie wniesienia pozwu w rozpoznawanej sprawie (8 kwietnia 2011 r., k. 105) roszczenie strony powodowej nie było przedawnione, gdyż nie tylko od wymagalności, lecz nawet od zawarcia umowy podstawowej (podobnie jak umów uzupełniających) nie upłynął termin 10 lat. Zatem pozwany nie mógł skutecznie bronić się zarzutem przedawnienia.

W tej sytuacji rozważania odnoszące się do ewentualnego przerwania biegu terminu przedawnienia są prawnie indyferentne (mimo iż zasadnie Sąd Okręgowy stwierdził, że z podpisania przez pozwanego zwrotnych poświadczeń odbioru przesylek zawierających zestawienia sald, nie można wywodzić, iż uznał on swoje zobowiązanie wobec strony powodowej w wysokości wynikającej z tych zestawień).

Powyższe skutkowało koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, celem rozpoznania istoty niniejszej sprawy, tj. dokonania merytorycznej oceny żądania strony powodowej, od której to oceny Sąd Okręgowy się uchylił, poprzestając na wywodach odnoszących się do ustalenia (niezasadnego), że roszczenie powodowej gminy uległo przedawnieniu i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z podniesionym przez pozwanego zarzutem przedawnienia.

Z tych też względów należało - na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. - orzec jak w wyroku.

mw